

Arrest

nr. 87 789 van 19 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroenese nationaliteit te zijn, op 17 september 2012 per bode bij de griffie heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 september 2012 tot teruggrijping en tot nietigverklaring van een visum, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 14 september 2012.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 september 2012 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 18 september 2012 om 11 uur 15 .

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. NKOT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. VAN DE VELDE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam toe op de transitzone van de luchthaven van Zaventem op 14 september 2012 en was in het bezit van een geldig nationaal paspoort, voorzien van een visum type C, uitgereikt door de

Belgische ambassade in Kameroen met het oog op het afsluiten van een huwelijk in België met een Belgische onderdaan. Het visum was geldig van 30 augustus 2012 tot 13 december 2012.

1.2. Op 14 september 2012 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot terugnijving. Dit vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(...)op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid of artikel 6 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende redenen : (...)

Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Het volgende document/de volgende documenten kon(den) niet worden overgelegd : Betrokkene verklaart naar België te komen om te huwen met de genaamde Assene Assene Collins Delille. Ze beweert al een traditioneel huwelijk in Kameroen te hebben aangegaan. Betrokkene verklaart deze persoon na een bezoek van deze aan Kameroen sinds 2011 te kennen doch kan geen contacten (mailverkeer, brieven, foto's) sindsdien aantonen. Bij een ondervraging van de Federale Politie te luchthaven Brussel-Nationaal van beide personen blijkt dat er een summiere kennis is van elkaars leven en het voorgenomen gezinsleven. Zo beweert betrokkene dat er voor het afsluiten van het traditioneel huwelijk al een bruidschat betaald is doch de genaamde Assene Assene Collins Delille ontkent dit en verklaart dat dit nog dient te gebeuren. Verder heeft betrokkene geen weet van de voorgaande huwelijke van de heer Assene (2 maal gehuwd) en heeft geen kennis van zijn beroepsleven. In het kader van hun voorgenomen gezinsleven verklaart de heer Assene geen kinderen te willen en dat betrokkene hier zal gaan studeren. Betrokkene ontkent deze gegevens. Aangezien de vele tegenstrijdigheden in de verklaringen van betrokkene kan er worden aangenomen dat het voorgenomen huwelijk niet wordt afgesloten in het kader van het uitbouwen van een gezinsleven.(...) ”

1.3. Op 14 september 2012 werd het visum van verzoekster geannuleerd door de gemachtigde van de staatssecretaris. Dit vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“uw visum onderzocht. Nummer 010650323, afgegeven: 30.08.2012.

0 het visum is nietig verklaard

Dit besluit is gebaseerd op de volgende redenen:

het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 32, 1, a), II en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode) Betrokkene verklaart naar België te komen om te huwen met de genaamde Assene Assene Collins Delille. Ze beweert al een traditioneel huwelijk in Kameroen te hebben aangegaan. Betrokkene verklaart deze persoon na een bezoek van deze aan Kameroen sinds 2011 te kennen doch kan geen contacten (mailverkeer, brieven, foto's) sindsdien aantonen. Bij een ondervraging van de Federale Politie te luchthaven Brussel-Nationaal van beide personen blijkt dat er een summiere kennis is van elkaars leven en het voorgenomen gezinsleven. Zo beweert betrokkene dat er voor het afsluiten van het traditioneel huwelijk al een bruidschat betaald is doch de genaamde Assene Assene Collins Delille ontkent dit en verklaart dat dit nog dient te gebeuren. Verder heeft betrokkene geen weet van de voorgaande huwelijken van de heer Assene (2 maal gehuwd) en heeft geen kennis van zijn beroepsleven. In het kader van hun voorgenomen gezinsleven verklaart de heer Assene geen kinderen te willen en dat betrokkene hier zal gaan studeren. Betrokkene ontkent deze gegevens. Aangezien de vele tegenstrijdigheden in de verklaringen van betrokkene kan er worden aangenomen dat het voorgenomen huwelijk niet wordt afgesloten in het kader van het uitbouwen van een gezinsleven.(...)” ”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Onderhavige vordering heeft van rechtswege schorsende werking, gelet op de samenlezing van het gestelde in de artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

- Artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, slechts tot een gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na kennisgeving van de maatregel.”

- Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen de vijf dagen, zonder dat dit meer dan drie werkdagen mag bedragen, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadeerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”;

2.2. Artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van vijf dagen zonder dat die minder dan drie werkdagen mag bedragen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging.

2.3. Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, wat in casu het geval is, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de Vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de Vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

3. Over de voorwaarden van de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar teruggedrijving die voorzien is voor 20 september 2012. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

De ingestelde vordering vertoont dus een uiterst dringend karakter. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. Conform vaste rechtspraak van de Raad van State dient onder ernstige middelen te worden verstaan, middelen die op het eerste gezicht gelet op de omstandigheden van de zaak ontvankelijk en gegrond kunnen zijn en bijgevolg een vernietiging van de bestreden beslissing laten voorvoelen.

3.3.2. In wat als een eerste middel kan beschouwd worden, werpt verzoekster de schending op van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1,2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het beginsel van behoorlijk bestuur (*"du principe de la bonne administration"*). Tevens werpt verzoekster op dat de bestreden beslissingen getuigen van een manifeste beoordelingsfout en dat er sprake is van machtsafwendings (*"de l'abus de droit"*).

Verzoekster betoogt als volgt:

" (...) En ce que la partie adverse refuse décide en contradiction avec sa propre régie, l'annulation du visa d'entrée accordé à la requérante et le refoulement de cette dernière dans son pays d'origine.

Que le refus d'accès sur le territoire à l'encontre de la requérante serait basé sur des motifs que l'office des Etrangers attribuerait au défaut de relation certaine en vue du mariage entre la requérante et son futur époux ;

Que ces éléments soulevés par la partie adverse ont été obtenus à l'issu d'un entretien sommaire ou d'une audition lapidaire des parties présentes sur les lieux de l'interpellation administrative à l'aéroport de Bruxelles ;;

Que la partie requérante estime que cette décision n'est pas adéquatement motivée ;

Que l'on enseigne que « l'objectif de la motivation formelle consiste à informer l'administré des raisons pour lesquelles la décision a été prise de telle sorte qu'il puisse, au moyen des voies de droit mises à sa disposition, se défendre contre cette décision, en montrant que les motifs qui lui sont révélés par la motivation ne sont pas fondés » C.E., n° 39.161, 3 avril 1992, RONDELEZ.

Que tout acte administratif doit être fondé sur des motifs exacts, pertinents et légalement admissibles que le dossier administratif doit révéler.

Que dans un Etat de droit, ce principe est d'application absolue, indépendamment de toute norme (telle la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs) qui imposerait ou non des exigences formelles supplémentaires.

Qu'il y a lieu d'examiner prioritairement si cette exigence a été respectée. (C.E. (8e ch.) n° 111.123, 8 octobre 2002, A.P.M. 2002 (sommaire), liv. 8-9, 202 ; Rev. Dr. commun. 2003 (sommaire), liv. 3, 75.) ce qui ne semble pas être le cas tant il est évident que nous sommes en présence d'un cas théorique d'abus de droit en cette affaire.

Que le Conseil du contentieux ne saurait que trop sévèrement réprimander ce type de comportement dans le chef de l'administration qui est censée véhiculer les valeurs de la communauté toute entière.

Qu'en l'espèce, Madame Nadège ONGBALANGWE KENDEK employée au sein de l'administration publique de son Etat fait valoir que l'attitude de l'office des Etrangers pour autant qu'il soit permis de la critiquer manque de substance et de cohérence.

Qu'en effet, force est de constater que les impératifs de la morale sociale l'emportent sur la technicité juridique.

Que certes le droit positif par lequel les services compétents de l'Office des Etrangers se donnent le droit d'arraisonner toute personne étrangère en vertu des dispositions légales doit être respecté.

Que les individus qui ne remplissent pas les conditions d'accès sur le territoire doivent être reconduits aux frontières le cas échéant;

Que toutefois rien n'indique dans l'esprit de telles dispositions positives ou légales que l'exercice du droit par l'Office des Etrangers donnerait autorité à cette administration par rapport aux implications sociologiques de certaines de ses décisions.

Que dans son entendement, la requérante rallie volontiers la thèse de l'auteur Jossepard selon lequel le droit serait conçu comme une fonction sociale au milieu de tant d'autres.

Que de ce point de vue nous pensons que l'ordre juridique n'est qu'un maillon, un aspect de l'ordre social qu'il doit respecter et sans lequel le droit a appliqué en lui-même n'aurait aucune valeur, aucun support qui en fait sens.

Que les services de l'Office des Etrangers à l'heure d'internet et de la révolution technologique auraient pu mener toutes sortes d'investigations à leur portée, toutes sortes d'enquêtes ou de demandes complémentaires comme pour tenter de perturber la sérénité inébranlable de la relation de fait stable, solide et durable qui existe entre la requérante et son futur époux de nationalité belge;

Que l'on peut dès lors s'interroger à juste titre sur l'opportunité de la mesure de refus d'accès au territoire prise à rencontre de la requérante avec autant de violence sociale que cette dernière en attente d'une célébration de son mariage avec son époux devant l'office de l'état civil de la ville de Forest aurait pu prendre d'autres dispositions, d'autres mesures pour prouver à l'évidence ce qui ne peut être valablement remis en cause par quelques minutes d'audition lapidaire menée dans des circonstances pour le moins douteuses notamment en ce qui concerne le respect des droits de la défense.

Qu'en admettant même que la requérante et son futur époux ne présenteraient pas des signes d'une relation avec pour but de se marier comme ils en allégueraient en Belgique, il faudrait encore expliquer et comprendre qu'il subsiste à cet effet des éléments matériels, objectifs immuables tels que des photographies, des échanges ou correspondances électroniques dont la partie adverse ne peut plus ignorer le détail.

Qu'il s'agit de constater avec Voltaire que tout droit poussé trop loin conduit nécessairement à un abus.

Que l'article 54 de la Charte européenne des droits de l'homme interdit l'abus de droit notamment lorsqu'il en ressort d'une décision incertaine comme en l'espèce.

Que l'attitude de l'administration de l'office des Etrangers suscite la controverse et l'insécurité juridique car si l'administration a pu délivrer un visa à la requérante dans cette affaire c'est principalement sur base d'un dossier administratif complet et détaillé outre les éléments de la vie privée du Médecin ASSENE Collins qui en font un citoyen relativement crédible.

Que la question qui demeure est donc celle de savoir pour quelles raisons autres que l'abus de droit, sur quelle base l'autorité de l'office des Etrangers peut-elle se désavouer à elle-même en si peu de temps passant du tout au rien sans prendre des précautions permettant de vérifier la pertinence de sa décision eu égard aux circonstances qui en déterminent ?

Qu'il s'agit dans le cas d'espèce de prohiber une telle conduite qui ne rend pas compte de la réalité du dossier administratif tout en révélant l'usage d'un droit subjectif régulier, cause d'un dommage important à la requérante et son futur mari dans un but louable de contrôle efficace contre les migrations clandestines par les services de l'office des Etrangers.

Que l'office des Etrangers à titre de détenteur de la permission de « faire » interdiction à tout étranger d'accéder sur le territoire du Royaume abuse de son droit envers la requérante destinataire de la décision favorable d'entrée sur le territoire du Royaume sur base d'un dossier crédible et satisfaisant lequel ne peut être remis en cause valablement par quelques minutes d'audition dont le cadre échappe encore au regard pertinent de la justice.

Que l'exigence de motivation formelle ne peut être considérée comme ayant été réalisé en l'espèce conformément aux articles 3 et 2 de la loi de 1991 sur la motivation des actes administratifs.

Que le défaut de soin adéquat se détermine ou se dégage de lui-même au vu de ce qui suit.

Sur le moyen pris de la violation de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme

Qu'il est déclaré que toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.(Article 8.1 CEDH)

2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui.

Que les différentes menaces ou mesures de « police » énoncées par cette règle ne sont nullement mises en cause en ce qui concerne la requérante et son futur époux, ni aucune autre règle de nature à rompre le privilège de revendication continu du respect d'un tel droit.

Qu'au contraire, Il y a ingérence disproportionnée de l'Etat belge dans le droit à la vie et familiale des « époux » dans la mesure où la partie adverse ne tiendrait pas compte des éléments du dossier administratif que elle-même a permis d'élaborer avec ceci de particulier que l'absence de mention éventuelle du motif de la visite de la requérante en Belgique ne peut être imputable à cette dernière.

Qu'en effet, la décision querellée semble soulever le fait que le visa ne mentionnerait pas que la requérante serait attendue en Belgique dans le cadre du mariage avec le Docteur ASSENE Collins.

Que ce manquement pour autant qu'il subsiste ne relève nullement du chef de la requérant mais incombe entièrement à la partie adverse qui aurait dû s'en assurer en procédant le cas échéant à toutes les vérifications d'usage ou utiles.

Qu'en omettant de ce faire avec les conséquences telles qu'on en mesure aisément à l'encontre de la requérante et sa famille, la partie adverse abuse de son droit, viole la disposition 8 de la CEDH et met en péril les règles de la démocratie applicable sur le territoire du Royaume.

Que par conséquent le dispositif de la présente requête est largement justifié et ses effets relativement modestes amenés à être restaurés.

4. Risque de préjudice grave et difficilement réparable

Attendu que préjudice grave et difficilement réparable est établi en l'espèce.

Qu'en effet, la requérante déclare que si la décision attaquée était mise à exécution en ce moment elle pourrait perdre le bénéfice de toutes les démarches menées en vue de son arrivée en Belgique en ce compris la perte de l'opportunité de se marier au courant de ce mois de septembre 2012 comme cela semble avoir été indiqué aux parents, amis et connaissances proches de la famille en Belgique.

Que de plus la requérante déclare que dans la perspective de son arrivée en Belgique en vue d'y rejoindre son fiancé et futur époux à savoir le Docteur ASSENE Collins, elle a dû remettre sa lettre de démission auprès des pouvoirs publics (employée à ENELCAM) de sorte que elle ne dispose plus d'aucune ressource locale, ni de logement décent.

Que la requérante déclare qu'elle a organisé sa vie en fonction des engagements réciproques du couple et compte tenu de la volonté de fonder une famille durable et stable en Belgique avec le docteur ASSENE son futur époux lequel réponde de toutes les garanties morales et financières en ce qui la concerne.

Que de plus la requérante déclare que son époux est médecin, spécialiste au sein de l'hôpital Saint Luc à Bruxelles. Que la mise à néant de leur projet de mariage connu de l'entourage professionnel social de celui-ci serait de nature à porter gravement atteinte à l'honorabilité du médecin Collins ASSENE avec des répercussions probables quant à la qualité des soins aux patients que ce dernier, affecté humainement à ce jour de la situation courante manifeste au grand désespoir de toute cause intelligible.

Que la requérante déclare que son époux profondément perturbé par cette situation pourrait perdre goût à la vie et porter en lui le risque d'une perte définitive de leur projet de vie commune.

Que par conséquent la requérante déclare qu'elle pourrait indirectement perdre le bénéfice d'une relation construite et voulu délibérément entre parties.

Que tout semble avoir été mis en œuvre pour réussir un mariage par lequel les parties ont consenti de grands efforts financiers en période de récession économique difficilement réalisable de manière répétitive.

Que la cause est très sérieuse. "

3.3.3. In de rechtspraak wordt doorgaans geen toepassing wordt gemaakt van "het" beginsel van behoorlijk bestuur als zelfstandige rechtsnorm maar van diverse beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoekster laat na te expliciteren welk beginsel van behoorlijk bestuur zij geschonden acht en het komt de Raad niet toe uit het betoog van verzoekster te gaan distilleren welk beginsel van behoorlijk bestuur zij geschonden acht door de bestreden beslissingen.

Dit middelonderdeel is prima facie onontvankelijk.

3.3.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in

de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissingen kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel waarin opgeworpen wordt dat de bestreden beslissingen getuigen van een manifeste beoordelingsfout, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Het komt de Raad in dit verband niet toe de opportuniteit van beslissingen te beoordelen.

3.3.5. Verzoekster brengt in se niets meer in tegen de bestreden beslissingen dan dat zij zouden steunen op een kort en bondig onderhoud met verzoekster en haar toekomstige echtgenoot in de lokalen van de grenspolitie, maar zelfs als dit het geval zou zijn, toont dit op zich niet aan dat bestreden beslissingen op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze zijn genomen noch met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris in het kader van artikel 3,3° van de Vreemdelingenwet en de artikelen 32, 1, a), II en 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode beschikt wanneer een vreemdeling zich aan de grens aanbiedt. Een vreemdeling kan uit het bezit van een rechtsgeldig verstrekt visum dat op basis van ondersteunende stukken werd uitgereikt niet de verwachting ontfangen dat de binnenkomstvoorwaarden voor het betreden van het Schengengrondgebied überhaupt vervuld zijn of niet meer gecontroleerd mogen worden. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt evenmin aangetoond door het uitgebreid rechtsfilosofisch betoog dat verzoekster voor het overige ontwikkelt ter ondersteuning van het eerste middel en haar globale overtuiging dat de bestreden beslissingen niet deugen.

3.3.6. Verzoekster kan de motivering van de bestreden beslissingen niet aan het wankelen brengen door in het verzoekschrift te verwijzen naar stukken die volgens haar aantonen dat er wel degelijk sprake is van een relatie. Dezelfde vaststelling geldt voor de stukkenbundel die verzoekster ter terechtzitting nog neerlegt. Zij kunnen niet meer aantonen dan dat de Belgische onderdaan waarmee verzoekster beoogt een huwelijk af te sluiten, regelmatig een som geld overmaakt aan haar zoals hij dit ook blijkt te doen voor andere personen die in Kameroen vertoeven. Dit alles kan de motivering van de bestreden beslissingen niet onderuit halen die er toe strekt te stellen dat er tegenstrijdigheden zijn in de verklaringen van verzoekster en haar toekomstige echtgenoot waaruit afgeleid wordt *“dat het voorgenomen huwelijk niet wordt afgesloten in het kader van het uitbouwen van een gezinsleven”*.

3.3.7. Van machtsafwending kan slechts sprake zijn indien een bestuursoverheid de bevoegdheid die haar bij wet tot het bereiken van een bepaald oogmerk van algemeen belang is gegeven, gebruikt tot het nastreven van een ander doel, en dit ongeoorloofde oogmerk het enig doel van de betrokken handeling is (RvS 11 januari 2006, nr. 153.469). Wie machtsafwending aanvoert, moet daartoe voldoende ernstige, welbepaalde en overeenstemmende vermoedens aanbrengen waaruit kan worden afgeleid dat andere dan rechtmatige doeleinden door het bestuur werden nagestreefd. Dit is in casu prima facie niet het geval.

Het eerste middel is prima facie voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.3.8. In een tweede middel werpt verzoekster de schending op van artikel 8 EVRM.

Verzoekster betoogt als volgt:

« Qu'il est déclaré que toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.(Article 8.1 CEDH)

2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui.

Que les différentes menaces ou mesures de « police » énoncées par cette règle ne sont nullement mises en cause en ce qui concerne la requérante et son futur époux, ni aucune autre règle de nature à rompre le privilège de revendication continu du respect d'un tel droit.

Qu'au contraire, Il y a ingérence disproportionnée de l'Etat belge dans le droit à la vie et familiale des « époux » dans la mesure où la partie adverse ne tiendrait pas compte des éléments du dossier administratif que elle-même a permis d'élaborer avec ceci de particulier que l'absence de mention éventuelle du motif de la visite de la requérante en Belgique ne peut être imput

ne mentionnerait pas que la requérante serait attendue en Belgique dans le cadre du mariage avec le Docteur ASSENE Collins.

Que ce manquement pour autant qu'il subsiste ne relève nullement du chef de la requérant mais incombe entièrement à la partie adverse qui aurait dû s'en assurer en procédant le cas échéant à toutes les vérifications d'usage ou utiles.

Qu'en omettant de ce faire avec les conséquences telles qu'on en mesure aisément à l'encontre de la requérante et sa famille, la partie adverse abuse de son droit, viole la disposition 8 de la CEDH et met en péril les règles de la démocratie applicable sur le territoire du Royaume.

Que par conséquent le dispositif de la présente requête est largement justifié et ses effets relativement modestes amenés à être restaurés ».

3.3.9. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen familieleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. In casu laat verzoekster na in concreto te specificeren waaruit haar gezinsleven met de persoon waarmee ze een huwelijk beoogt af te sluiten, bestaat. Uit de stukken blijkt prima facie globaal niet meer dan dat verzoekster in Kameroen verschillende keren het bezoek kreeg van een persoon die ze pas in februari 2011 leerde kennen, die op dat moment nog gehuwd was met iemand anders, dat ze met hem in België wenst te huwen en dat deze haar regelmatig een geldsom overmaakte.

Zelfs indien aanvaard dient te worden dat verzoekster met deze persoon toch een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM leidt, herinnert de Raad eraan dat deze bepaling erop gericht is om het individu te beschermen onder meer tegen een willekeurige overheidsinmenging in het privé- en gezinsleven. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt tevens dat uit artikel 8 van het EVRM ook positieve verplichtingen voor de Staat voortvloeien en de overheid een effectief respect dient te betonen voor het privé- en gezinsleven. De omvang van deze positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient geduid te worden dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991,

Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen en in casu na te gaan of een vreemdeling die zich aanbiedt aan de Belgische grens, voldoet aan de in artikel 3 van de Vreemdelingenwet en in artikel 32, 1, a), II en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode gestelde voorwaarden.

3.3.10. Noch het administratief dossier noch het verzoekschrift bevat elementen waaruit zou blijken dat er sprake is van een wanverhouding tussen verzoeksters belangen die in se bestaan in het willen toegang krijgen tot het Belgisch grondgebied om te kunnen huwen met een persoon die ze pas in februari 2011 heeft leren kennen alhoewel vastgesteld werd dat ze niet in het bezit is van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf van de verblijfsomstandigheden staven en dat het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond, vaststellingen die verzoekster in onderhavig verzoekschrift niet kan ontcrachten, en het door de bestreden beslissingen beschermde algemeen belang van respect voor de binnenkomst- en verblijfsreglementering.

3.3.11. Verzoekster toont ook niet aan dat haar huwelijksplannen enkel in België kunnen gerealiseerd worden en dat er ernstige hinderpalen zijn om het voorgenomen huwelijk in Kameroen af te sluiten. De bestreden beslissingen hebben voorts niet tot gevolg dat verzoekster voorgoed de toegang tot het grondgebied ontzegd wordt of dat ze niet meer in het bezit kan gesteld worden van een visum met het oog op huwelijk indien de in de bestreden beslissingen vastgestelde tegenstrijdige verklaringen uitgeklaard worden. Een tijdelijke scheiding van het Belgische grondgebied met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van verzoekster niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland).

3.3.12. Waar verzoekster ten slotte nog opwerpt dat “de bestreden beslissing” (*la décision querellée*) eraan tilt dat het uitgereikte visum niet vermeldt dat het uitgereikt werd met het oog op het afsluiten van een huwelijk, dient de Raad op te merken dat dit betoog feitelijke grondslag mist aangezien dit niet kan gelezen worden, noch in de eerste bestreden beslissing noch in de tweede bestreden beslissing.

Gelet op de voormelde omstandigheden die de zaak kenmerken kan, in casu, prima facie niet geconcludeerd worden dat er sprake is van een positieve verplichting van de Staat om de verzoekende partij minstens tijdelijk op zijn grondgebied toe te laten. De ingeroepen schending van artikel 8 van het EVRM wordt prima facie niet aangetoond.

Het tweede middel is prima facie niet gegrond.

De vaststelling dat er geen sprake is van een ernstig middel volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4.Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. TRICOT, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. TRICOT

M. EKKA